

тамъ ще го убиятъ и изядатъ . . . Нима не знаешъ, че тѣ ядатъ чернитѣ хора?

— Не е истина, — отговаряше баща ми, — нашиятъ магьосникъ ми каза, че това сж лъжи. Тѣ просто ще го заведатъ съ кораба въ страната си и ще го накаратъ тамъ да работи. Ще му даватъ да яде, каквото си иска — и оризъ и царевица, а надъ всичко ще го черпятъ всѣки день съ „огнена водица.“

— Казвамъ ти, че ще го изядатъ! — викна майка ми, и заплака съ гласъ. — Пъкъ и само да го заведатъ тамъ, все е едно, защото азъ не ще видя вече горкото си момченце. Не, не, не съмъ съгласна!

— Мълчи, диване! Азъ съмъ тукъ господарьтъ! Трѣбватъ ми пушка и барутъ, каквито иматъ и другитѣ, а бѣлитѣ даватъ пушка и барутъ само за робъ, билъ той младъ или старъ, все имъ е едно . . . Искамъ да имамъ пушка, и на думитѣ на една глупава жена плюя!

— А азъ ти казвамъ, че ако щешъ убий ме, не ще го дамъ . . .

Зачуха се удари. Баща ми, както правѣше всѣкога, започна да бие майка ми, а тя само пѣшкеше, безъ да пророни вече дума.

Не разбрахъ, за какво говорятъ. Досѣщахъ се само, че работата се отнася и до мене. Впрочемъ, подобни сцени ставаха толкова често въ нашата колиба, че азъ не имъ обръщахъ много внимание и скоро заспахъ отново.

На следното утро почти не помнѣхъ, какво бѣше презъ нощта. Баща ми го нѣмаше, а майка ми ме милваше и угаждаше повече отъ всѣкога.

Додето закусвахъ, баща ми влѣзе и седна до мене. Той ме изгледа нѣкакъ особено, но мълчеше